

U dubu

„Tati, tati! Dneska je zase sobota a je krásně! Pojedeme zase na kolobrndě do parku? Prosím, prosím!“ hupsla Majda do postele k tatínkovi a třásla s ním, jako by šlo o život.

„Eh, cože? Do parku? No, třeba jo,“ zamumlal rozespale tatínek. Otevřel oči jen na malou škvírku, a když uviděl rozjařenou Majdu, protřel si je a zeptal se: „A co tě to tak najednou popadlo, že mě nenecháš ani dospát?“ Marjánka byla ranní ptáče a vždycky byla z rodiny první vzhůru. Sedla si vedle tatínka na peřinu, ale jak byla nedočkavá, pořád pohopsávala nahoru a dolů. Všechno ji táhlo k dubu u řeky a chvíli nevydržela na jednom místě. Alenka se mezitím také probudila a sedla si k tatínkovi do nohou a s trpělivostí sobě vlastní, ale zároveň s napětím čekala, jak to celé dopadne. I ji strom přitahoval.

„Víš, tati, my bychom se cestou hrozně chtěly podívat na ten veliký strom, co je vidět na kraji lesa. Nám se s Majdou hrozně líbí,“ vysypala ze sebe Ája. Je z obou sester ta starší, chodí už do třetí třídy a ví, že svěřit se rodičům pomáhá, ať už jde o cokoli.

„Myslíš ten starý dub?“ probrala se už i maminka.

„Jojo, mami, ten největší, co je veliký jako slon!“ přidala se nadšeně Majda a zvedla při tom ruce vysoko nad hlavu. Chodila teprve do školky, je ale bystrá a umí se rychle rozhodovat. Po prázdninách už půjde do první třídy a moc se na to těší.

„Ten bude ještě větší, Marjánko,“ usmála se na ni maminka. „A co kdybychom se tedy jeli podívat přímo k tomu dubu, když vás tak zajímá?“

